[Carl Petersen.]
af forbrugerpriserne, ejendomspriserne og skatterne, er, at rigsdagen vedtager det forslag, vi har stillet om at fortsætte med prisbindingerne på smør og flæsk, og det ændringsforslag til lovforslaget om rugbrød og mælk, som fastholder en afregningspris på 5 kr. 50 øre.

Det fremgår af den betænkning, de socialdemokratiske medlemmer i udvalget har afgivet, at spørgsmålet om en fortsat regulering af priserne på kød også har været fremme. Det var vort håb, at vi i udvalget havde fundet forståelse hos de andre partier for en eller anden form for regulering fremefter af kødpriserne, men på dette område må det erkendes at samtlige de andre partier havde et klart og hurtigt taget standpunkt, idet de var enige om en fuldstændig afvisning. Nu skal jeg være den første til at indrømme, at den ordning, vi har haft til i dag, har været en skuffelse. Den blev ikke det, vi havde ventet, og den blev heller ikke det, der var dens forudsætning, da den blev skabt. Men at lovens ophør vil få priserne på kødet til at stige, nærer jeg ingen tvivl om. Det fremgår af bladene, at man kan regne med en stigning på ca. 60 øre. Jeg kan ikke kontrolere, om det er rigtigt eller ikke. Men vi havde, fordi vi vidste, denne udvikling ville komme, et meget stærkt ønske om en regulering under en eller anden form, men det blev altså, som jeg har sagt, pure afvist.

Når mit parti ikke har stillet forslag om en regulering af kødpriserne fremefter, er grunden altså den, at vi på forhånd havde fået at vide i udvalget, at der ikke kunne skabes noget flertal herfor i rigsdagen. Vi beklager det i allerhøjeste grad.

Jeg er i den heldige situation at kunne sige, at vi kan stemme for alle ændringsforslagene i betænkningen, idet de er forbedringer til lovforslaget på det ene eller det andet område. De har intet at gøre med selve det principielle spørgsmål. Midlerne til mælkeprisens nedsættelse skal jo skaffes ved en tekstanmærkning på tillægsbevillingsloven. Vort eget ændringsforslag fører loven tilbage til dens nuværende skikkelse, og det er helt i overensstemmelse med vor stilling i det hele taget.

Aksel Larsen: Jeg har allerede haft lejlighed til ved debatten i anledning af finansministerens omfattende fremsættelsestale om forbrugsafgifter o. lign. at sige, at det kan se meget smukt ud, at regeringen i almindelighed og finansministeren i særdeleshed har gjort en dyd af nødvendigheden og er afstået fra i øjeblikket at forsøge at gennemføre direkte skatteforhøjelser. Men skønheden går af det, når man gennemgår regeringens planer og ser, at den har til hensigt gennem en række prisforhøjelser, enten ved at lade love udløbe eller ved at forværre love, at fordyre levevilkårene for befolkningen og samtidig indkassere en betydelig automatisk stigning i de direkte statsskatter.

I dag behandler vi en del af disse praktiske nedskæringsforanstaltninger fra regeringens side, og det viser sig altså, at denne regering kan få følgeskab af det radikale venstre, og så retsforbundet under en eller anden form for sleeping partner, til at gennemføre disse prisstigninger. Vi er af den opfattelse, at prisbindingerne burde være fortsat, og at man ved statstilskud burde sørge for, at brødprisen, mælkeprisen og smørprisen i hvert fald ikke stiger.

Jeg ved godt, at regeringen befinder sig under pres af landbrugets LS-folk, og det kan jo ikke forbavse en, der er lidt gammel i gårde herinde og har overværet det ærede medlem hr. Hans Pinstrups indtog her i tinget, at det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, som, før han blev valgt, og i den nærmeste tid efter at han blev valgt, havde en temmelig intim berøring med det daværende LS, nu er blevet repræsentant for en ren LS-politik, og at der ikke er grænser for de krav, det ærede medlem kan stille på det store landbrugs vegne. Jeg er imidlertid samtidig klar over, at regeringen her ikke bare handler under pres fra det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, fra det store landbrug og fra tolvmandsforeningerne, men at der naturligvis også i regeringen og regeringspartierne findes indflydelsesrige folk, som synes, at denne politik: at give til dem, der har meget, og tage fra dem, der har lidt, er den helt rigtige. Man kommer her og fortæller, at det er så synd for landbruget. Jeg kan ikke forstå, at man kan fortælle det, når regeringens egen statistik, udarbejdet af finansdepartementets økonomisk-statistiske konsulent, dokumenterer noget helt andet.

Ifølge denne statistik, der indeholdes i Økonomisk Årsoversigt for maj 1952, skal indkomsterne for selvstændige landbrugere, når man sætter indekstallet for 1949 til 100, i 1950 have været 124 og i 1951 være steget yderligere til 130. Det overgås således kun af den gruppe, man kalder Andre selvstændige samt Indkomst af kapital, og det er jo let forståeligt, når man ser på aktieselskabsregnskabernes og ikke mindst på skibsfartsselskabernes overskud, at denne gruppe: Andre selvstændige, må ligge endnu højere end landbruget. Men det tyder i hvert fald